

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

..... APARE DUMINECA .....

Prețul abonamentului:		Manuscrisile nu se înapoiază și se adresează redacției „Foaia Diecezană”; iar banii pentru abonamente și inserațiuni se trimit administrației „TIPOGRAFIA și LIBRĂRIA DIECEZANĂ” în Caransebeș.	Prețul inserțiunilor:	
Pe un an	240 Lei		Pentru publicațiuni oficiale, concursuri, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei.	
Pe jumătate de an	120 „			
Pe un pătrar de an	60 „			
Un număr	5 Lei.			
Pentru străinătate pe un an	300 Lei.			

„Iar după ce s'au dus Magii...”

(Matei 2, 13-23)

Iar după ce s'au dus ei, iată îngerul Domnului în vis se arată lui Iosif, zicând: Sculându-te ia pruncul și pe mama lui și fugi în Egipt, și fii acolo până voi zice ție, căci Irod caută pruncul, vrând să-l peardă pe el.

Așa grăește începutul evangheliei din ziua doua a sfințelor sărbători. Și ea s'gduie profund inimile, întocmai cum nebunul gând al lui Irod a turburat odinioară sfânta bucurie a Maicii Domnului.

Va să zică abia s'a născut Pruncul divin; abia s'a înfiripat pe pământ, undeva la marginea unei peșteri o nevinovată veselie, păstorii abia se dumiriseră din panica momentelor sublime, când iată se anunță o puternică furtună. Și aceasta e de un adânc înțeles.

În peștera Vitleemului viața făcuse o nouă cucerire. Se născuse un prunc. Dar viața, ca orice bun, are dușmanii ei; simultan ea provoacă forțele tenebroase ale Iadului, moartea își arată spectrul ei; de-acum viața Pruncului avea în față pericolul morții.

Dar în cele din urmă viața noastră, are ea măcar răgazul clipei pentru gustarea binecuvântatelor ei daruri? Îi este ei îngăduită bucuria existenței, măcar în clipa nașterii noastre? Nu! Nu îi este dat omului să înțeleagă, cu tot paradoxul, nici în inconștiența firii sale bucuria întreagă, desăvârșită!...

Răul, ca și odinioară Irod pe prunc, pân-dește orice moment de destindere al vieții

noastre încordate; răul — care dintru început lucrează — își mobilizează desordonatele dar spăimântătoare ale lui cete, oricând și oriunde binele își țese firavele lui înfiripări. Ca și omenirea, mai mult ca viața însăși de veche este lupta între viață și moarte, adică între bine și rău.

Simbolismul prigoanei lui, a pruncului Iisus, es pentru oricare viață de totdeauna momentele de de lungi perioade ale

Totuș evangeliile sfințelor lor profund lața curată, i tului lui Dumnezeu. Căți pedagogia universală, iată pe care-l dau ele stabelor

Providența divină, aji ne vine de sus, fără de de mult ar fi ridicat steagi Ajutorul dumnezeesc, acesment al rezistenței, cu i puteri; al biruirilor sporad cu toate relele noastre în

Ajutor s'a dat acum plâpând din scutul ieslei; căci fără de el n poate ivi înger în vis, nici Iosif cel îmba de ani nu poate fugi și nici Maria nu părăsește patul nașterii...

E acelaș prea bun Părinte, care îi rezervă adăpost în casa vitelor; Acelaș grijește și de scăparea lui de furia lui Irod. Și El are grija noastră a tuturor. Nevrednicia ne împiedecă să o simțim, ea însă birue neputința simțurilor noastre!

Din pastoralele arhieresti.

Desprindem din pastoralele arhieresti, trimise credincioșilor de sărbătorile Nașterii Domnului, următoarele preafrumoase pasagii.

Din pastorala I. P. S. Mitropolit Nicolae.

„Prin nașterea Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, Cerul și-a deschis visteriile milostivirei sale față de oameni. Cu vrednicie și cu dreptate este dar, iubiții mei fi sufletești, a ne bucura, căci „*Prunc s'a născut nouă... și se chiamă numele lui înger de mare sfat... Dumnezeu tare, biruitor, Domn păcii*“... (Isaia 9, 6).

Domn păcii, — căci pace a adus pe pământ Cel născut din Preacurata Fecioară Maria în Vifleemul Iudeii, pacea pe care au vestit-o și îngerii în noaptea cea sfântă, prin cântarea lor: „*Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire!*“

Această pace s'a sălășluit în sufletele tră-mântate ale oamenilor cari — ca și craii dela răsărit și ca naștorii — s'au închinat celui ce

întru asemănarea oamenilor venit pe sine, ascultător făcându-le, iar moartea pe cruce

în Hristos-Domnul și prin el, Părintele cereșe ne arată că viața noastră e covârșitoare și ne întinde spre cer. Prinzându-ne de această viață, să ne ocrotim de ea, mângâiere, și să ne dăm garanță, cu un cuvânt *pace* pe care îl dă Dumnezeu noastre.

Pe această parte atât de mare a omeneșii, pe acest pământ nu se mai poate câștiga nimic, nici „paserilor, nici cerului, nici celor ce se târăsc“

— Iisus Hristos-Mântuitorul e cel care a se mulțumi; dacă creștinii nu-și mai aruncă copiii slăbănogi, dacă femeia nu mai e roaba bărbatului, dacă bătrânii și neputincioșii sunt ajutați și adăpostiți — și dacă lumea peste tot este îndreptată spre Dumnezeu mai multă înțelegere frățească, tot lui Hristos i se datorește. Căci prin El a răsărit lumina cunoștinții voii lui Dumnezeu și a drumului spre pacea și fericirea sufletului omeneșesc.“

*

Din pastorala P. S. Episcop Roman Ciorogariu al Orăzii mari.

„Gândul meu se îndreaptă de astădată către steaua care a călăuzit pe magi la locul nașterii lui Iisus.

„Iată steaua pe care o văzuseră (magii) în Răsărit mergea înaintea lor, până ce a venit și a stat deasupra, unde era pruncul“.

„Și văzând ei steaua, s'au bucurat cu bucurie mare foarte“ (Matei 20, 9-10).

Fără această arătare luminoasă pe cer magii n'ar fi găsit calea la Vifleem și nici ieslea Mântuitorului n'ar fi fost învăluită în strălucire cerească.

Și poporul nostru își are steaua sa călăuzitoare. Sunt tradițiile religioase și naționale, în care s'a întruchipat: credința, gândul, dorințele și nădejile lui. Tradițiile sunt rădăcinile ce leagă neamul nostru de pământul țării, și calea bătătorită pe care el continuă viața sufletească a părinților și strămoșilor.

Credința neclintită în Dumnezeu și iubirea de glia strămoșească sunt cei doi stâlpi pe cari s'a rezemat poporul românesc în vâltoarea vremurilor de a rămas pe loc.

*

Din pastorala P. S. Episcop Nicolae Ivan al Chijului.

„De aceea iubiților, până va fi cu voia lui Dumnezeu și mă vor sluji puterile, nu voi înceta să cer fiilor mei duhovnicești îndreptare și reculegere din calea rătăcirii și a pierzării.

Nu voi înceta să vă deschid sufletul meu de părinte iubitor și să vă îndemn la calea cea bună și fericitoare a unei vieți curate și liniștite. Numai această cale poate aduce fericirea adevărată, numai ea poate întări și păstra neamul nostru, fie vremile cât de vitrege și de grele.

Astfel priveghiați voi mame bune, fiți îngeri păzitori ai copiilor voștri, feriți-i de primejdia rătăcirii și a păcatului, nu lăsați ca obiceiurile urâte, deprinderile rele să le întunece zilele frumoase de sărbătoare, nu-i stricați cu daruri nepotrivite, nu lăsați să se strice portul — ci îmbrăcați-i în haina cuviincioasă cum ați moștenit-o dela părinții și strămoșii voștri.

Iar pentru iubirea de frați, nu e nevoie să vă mai spun multe.

Ajutați pe fratele vostru în necazuri și

suferințe. Hristos cel născut azi din fecioara curată, a fost cel mai mare prieten al săracilor și năpăstuiților din lumea aceasta.

Cine poartă numele de creștin, trebuie să poarte în suflet și duhul dragostei, al blândeței Lui, — ca să fie blând și milostiv ca Dânsul „cu dragoste frățească unul pe altul iubind, nimănui rău pentru rău răsplătind, făcând purtare de grijă pentru cele bune înaintea tuturor oamenilor, astfel că de flămânzește chiar vrăjmașul tău, tu să-i dai să bea.” (Romani, XII. 10, 17, 20) iar de cere ajutorul tău, tu să i-l dai în toate împrejurările vieții, precum și Fiul lui Dumnezeu neîncetat a făcut-o cu cuvântul și mai ales cu fapta în toată viața Sa pământească.

* * *

Din pastorală P. S. Episcop Grigorie al Aradului.

„Iubiții mei! Astăzi la Praznicul Nașterii Domnului nu cer altceva dela Dumnezeu decât să vă dea pentru mărturisirea lui Hristos cel puțin îndrăzneala lui Nicodim și Iosif din Arimateia, cari cerură trupul lui Iisus. Doresc să vă dea Domnul îndrăzneala lui Ștefan, întâiul mucenic al Domnului. Căci tocmai la sărbătoarea Nașterii Domnului îl sărbătorim ca pe unul care prin Nașterea Domnului s'a născut pentru Cer. Să luptăm ca Ștefan împotriva *cărnii* și a sângelui. Să luptăm împotriva vrăjmașilor lui Dumnezeu și dacă prin luptă am sta în fața morții, să iertăm pe vrăjmași și să rugăm pe Dumnezeu să-i transforme în prieteni ai lui Iisus, cum l-a transformat pe Saul la rugăciunea lui Ștefan.

Văzând că Hristos în trup a pășit pe pământ împotriva păcatului, iar Ștefan a lepădat haina trecătoare a trupului spre a birui prin Hristos, — să lăpădăm și noi haina păcatului!

Hristos s'a pogorât în trupul *cărnii* pe pământ, iar Ștefan însângerat se înalță ca să se încoroneze. Să ne înălțăm și noi biruind suferințele.

Hristos s'a pogorât între oameni însoțit de cântările îngerilor, — noi să ne înălțăm prin luptă spre corurile îngeresci.

Hristos s'a îmbrăcat în scutece sărace, noi să ne îmbrăcăm cu haina nemuririi.”

Datinile străbune.

Nu de mult se citea prin gazete și reviste că marele bărbat de știință Marconi cu ajutorul undelor scurte de pe bordul unui vas legănat de valurile Adriaticii a reușit, printr'o simplă apăsare pe un buton, să aprindă lămpile electrice ce iluminau o mare expoziție în orașul Chicago. Ba după aceasta s'a mai vestit că tot în modul acesta a mai aprins unele lămpi electrice chiar în Australia.

Dar, afară de acestea, telegrafia cu și fără fir, telefonul și radio ne dovedesc că aproape a dispărut distanța în spațiu și prin anumite forțe ale naturii avem posibilitatea de a comunica cu semenii noștri în câteva minute chiar și în cele mai depărtate continente.

Nu însă numai natura moartă, ci și sufletul omenesc dispune de un fel de forțe, necuprinse de organele simțurilor noastre, dar percepute de o rațiune clară și prinse și simțite de o inimă caldă. Dacă razele herzi fac să dispară distanța în spațiu, aceste pu magice ale sufletului nostru, difuzate de 1 bații mari din prezent și din trecut, fac să dispară nu numai distanța de spațiu dintre și bărbații iluștri din viață, ci au facultatea a produce și dispariția distanței în timp.

Căroră dintre noi, expunându-ni-se viaț faptele mari ale înaintașilor noștri nu se pare le-am auzi glasul sincerilor și înțeleptelor vețe și le-am vedea munca strădălnică p tată la temeluirea și conservarea patrimoni nostru național, și oare nu ne înalță reușita întreprinderilor lor și nu ne produc cea mai mare durere sufletească dezastrele lor? Și oare nu ne însușim și noi însuflețirea lor nobilă și nu se potențiază și în sufletele noastre dorințele și hotărârile lor?

Da. Cu drept cuvânt noi trăim în ei ca apoi prin noi să trăiască urmașii noștri.

Cimentul cel mai apt pentru perpetuarea și întărirea legăturilor noastre cu generațiile trecute și totodată și cel mai solid material de a construi pedestalul directivelor și aspirațiilor viitoriului nostru este tradiția.

Lege naturală este aceasta și nici individul sau națiunea, fără puternici sguđuri, nu o poate călca.

Tradiția se manifestă, trăește și se perpetuă prin datini. Ceeace sunt florile pentru plante, aceea sunt și datinile pentru tradiție. Ele, cu podoaba hainelor lor, cu gingășia și

cu profunziunea ideilor ce le cuprind însoțesc, înalță sufletele tinerilor și storce lacrimi de duioșie din inima bătrânilor. Mișcă, îndeamnă nu numai la pietate față de trecut, ci sădesc și puternice îndemnări necesare la săvârșirea faptelor mari.

Stăm în pragul celei mai mari sărbători creștine*).

Peste câteva zile prăznuim nașterea Domnului nostru Isus Hristos. Cade-se ca din acest prilej să ne aducem aminte cu toții de lumina ce El a revărsat-o în lume, de steaua dela răsărit, de raza cea cerească ce a risipit gerul din inimi și întunericul din minți.

Lumina aceasta dela răsărit a făcut să rodească noi popoare, nouă națiuni, întreaga noastră cultură modernă. Ea a făcut să încolțească și la extremitatea împărației lui Traian un nou popor din ruinele altor popoare. Împăratul Romei ne-a așezat aici în număr mare. Dar numai Evangelia lui Hristos ne-a făcut pe noi, „dintr'o prăfărie de indivizi ex toto orbe romano“, un singur popor. Și după o prăgătire morală, aproape bimilenară, tot numai credința evanghelică ne-a făcut o națiune liberă, independentă și stăpână pe strămoșeștele meleaguri.

Intr'atât s'a întretăcut credința creștină cu viața noastră națională, încât ambele, în unire nedespărțită, formează cele două părți constitutive ale ființei noastre etnice.

Pe timpul năvălirilor barbare, mai bine de o mie de ani, străbunii noștri, lipsiți de organizațiile civilizației unei vieți pașnice, când cutreărau cu turmele lor ținuturile din Carpați și până la Dunăre, când „plugul îl înfigeau acolo, unde puteau“, singurul mângăietor și îndrumător le era numai cuvântul lui Hristos, care de și nu li se predică de clerici luminați, ca o pisanie sfântă era adânc săpat în sufletele lor.

Vechea lor cultură moștenită din străbuni, gingășia sufletului lor plină de armonie, finețe și imaginație poetică li-a dat posibilitatea ca creștinismul lor ortodox să-l manifeste prin frumoasele datini ce aveau obiceiul să le practice la sărbători mari. Aceste sfinte datini au devenit apoi cel mai însemnat ritual atât al cultului creștin, cât și al naționalismului lor. Creștinismul nostru ortodox cuprinde trăsături naționale, iar adevăratul naționalism are cea mai frumoasă exprimare prin ortodoxia noastră.

Foarte bine evidențiază acest adevăr și următoarele versuri:

Sunt cruci de lemn înfipte în câmpul ars de soare
O sfântă mărturie a jertfelor de ieri,
Sunt cruci de lemn în țarna etern nemuritoare,
Ce străjuiesc comoara de lacrimi și dureri.

Dacă întâlnești o cruce la margine de drum,
Cu brațele întinse în semn de rugăciune,
Iafiorat, copile, oprește-te din drum...
... Sub crucile uitate dorm moaștele străbune...

(„Cruce de lemn“, poezie de Alexandru Nicorescu)

Acest dublu înțeles de o importanță atât de covârșitor de mare îi au datinile noastre străbune. Fericiti sunt cei ce le știu prețui și le și practică. Prin ele ne unim în cuget, simțiri și aspirațiuni cu înaintașii noștri, prin ele continuăm firul destinului (menirei) neamului nostru românesc pe aceste plaiuri atât de scumpe și sfinte nouă.

Pr. D. Soceneanțu
Prof. de Religie

De anul nou...

De Pr. Iacob Crețiu.

... „Eheu! fugaces labuntur anni...“

... S'a mai rostogolit un an, cu repeziciune umitoare, în prăpastia amezitor de adâncă a trecutului, care tot mai mult se adâncește...

... Repede mai trec anii, și cu ei trecem și noi! Nici nu începem bine a ne prinde cu brațele de nădejtile pline de făgăduinți noi aducătoare de fericire, ale unui nou an, care zâmbește ademenitor la orizonturi, și ne desmetim, că s'a și prăvălit pe povârnișul trecutului, cu tot mirajul fericirii sale

Și, cu năvălirea în neant a fiecărui an, rămânem numai cu regrete, cu deziluzii... mai ales azi, în vremuri de cumplite adversități, cu cari luptăm până la disperare, cei mai mulți muritori, pentru a le învinge, pentru a nu ne lăsa învinși, zdrobiți, în mijloc de drum.

S'a mai rostogolit un an în prăpastia trecutului, de care s'au legat atâtea nădejdi de mai bine, și noi am rămas cu aceleași decepții, cu aceleași nădejdi noi de mai bine, pe cari le aruncăm cu încredere în brațele noului an, care începe.

Se vor realiza, în noul an, măcar în parte, nădejtile noastre de mai bine?... Asupra viitorului, noi muritori, nu putem anticipa. N'a lăsat Dumnezeu să prevedem aceea ce aduce cu sine ziua de mâine. De am prevedea, n'am mai

* Articolul, scris înainte, s'a publicat abia după SS. sărbători. N R.

putea spera, și dacă am pierde și nădejdea de mai bine, ce ne-ar mai rămâne muritorilor? Deziluziile. Iar cu deziluzionații vieții, cu prea de timpuriu dezamăgiții, ce ai putea face? Nimic.

...Nădăjduim, în realizări de noi miraje, dar experiența trecutului, a anilor cari s'au dus și nu se vor mai întoarce, nu ne folosește, nu ne învață nimic.

Legăm speranțe de necunoscut, nădăjduim, nădăjduim mereu, dar nu ne hotărâm să începem în noul an, o viață nouă.

Nu ne hotărâm, să aruncăm cu desgust, haina zdrențuită a sufletului nostru, în aceeași prăpastie, în care s'au rostogolit și anii, cari s'au dus. Ca să n'o mai vedem, să nu ne mai aducem aminte de ea; și să ne îmbrăcăm sufletul în haină nouă, de sărbătoare, pe care să nizuim a nu o mai murdări cu vechile noastre păcate zilnice, cari ne-au dus la răspântii de drumuri, ne-au pus în situația de a nu ne mai cunoaște unii pe alții și a nu ne mai putea iubi, așa cum ne-a învățat Iisus Domnul, Fiul lui Dumnezeu.

...În loc să ne iubim, ca frați ce suntem, de un sânge și de o lege, ne urim; ridicăm pumni de înverșunată răsbunare, de exterminare.

La orizonturi, s'au ridicat de mult, nouri grei, negri, înspăimântători, prevestitori de furtună, și noi în loc să ne înfricoșăm, să ne dezmeticim din condamnabilele noastre preocupări, să ne strângem rândurile, îmbrățișându-ne ca frații, continuăm să ne urim.

Și vom continua înainte, cu aceeași revoltătoare nepăsare, cu aceeași pățimășă pornire de căpătuială cât mai repede, prin orice fel de mijloace, oricât de condamnabile ar fi.

Vom continua să ridicăm aceiași pumni de ură unii împotriva celorlalți, ne vom exploata în același mod neomenesc ca și până acum, cu tot avertismentul trecutului, al istoriei noastre de zbuțiu milenar, și vom continua să nădăjduim, să legăm speranțe noi, de mai bine, de toți anii cari vor veni, până la ireparabila noastră prăbușire.

...Până mai avem timp de îndreptare, suntem în ceasul al unsprezecelea, — trebuie să recunoaștem aceasta toți — să ne dezmeticim, să începem să ne iubim, să ne strângem rândurile, să ne lăsăm de condamnabilele noastre preocupări de căpătuială rapidă, să ne hotărâm a începe o viață nouă, altcum zadarnice vor rămâne toate speranțele noastre de mai bine dela finea noului an, care începe, despre care nu se mai poate spune că se arată

la orizont zâmbind promițător de fericire pentru toți.

...Dacă vrem să nu rămânem prea de timpuriu decepționați, prea de timpuriu învinși de greul zilei de azi, de prea multele adversități ale vieții; dacă vrem să ieșim învingători și nu învinși din lupta unei vieți de condamnabile preocupări, să ne hotărâm a rupe cu trecutul.

Suntem în pragul unui nou an; viitorul ne stă înainte, dar de noi depinde, numai de noi, fericirea ori nenorocirea noastră; nu de anul care începe, oricâte nădejdi de mai bine ar lega de el, cei cari mai pot fi optimiști.

...„Iubiți-Vă unii pe alții, așa cum Eu M'am iubit pe voi“, a spus odinioară Mântuitorul lumii, Iisus Domnul.

Supremul strigăt, singurul aducător de mei bine, de noul an, nu poate fi decât acesta: „iubiți-Vă unul pe altul...“, nu Vă mai urși!

Pe pământul făgăduinței . . . .

— Note de drum —

De ing. Petru Fotoc

La locul cel mai impunător, ba chiar în centrul clădirii, se află *catedrala grecească* (Katholikon), formând prin dimensiunile sale un colos aparte din zidăria ciclopică a sfântului lăcaș de închinare, potrivită cu marea ortodoxiei, pe care o reprezintă. Am aflat aici mai bine întru-chipat simbolul credinței noastre cu toate manifestările ei liturgice. Fastul protocolar al catolicilor slujitori e rigid și n'am găsit în capetele lor căldura, care încunjură vizitatorul în partea ortodoxă. La catolici apusul cu răceală, la răsăriteni orientul cu vraja sa. La noi poezie, la ei șablon, dar una însă am remarcat, la ei nu se exploatează credința prin îndemnuri a face închinătorul danii în numerar ori alte jertfe, cum se practică acest procedeu de cerșitorie de toate formele, îmbrăcată în haină religioasă *nu la ortodocși*, — subliniez, că doar nu ortodoxismul poartă vina, — *ci la călugării greci*, de grade inferioare, cari în formă de roiu populează întreg edificiul ca servitori, drago-mani, custozi, etc. Imprejurarea m'a atins dureros, făcând comparație, cu franciscanii îmbrăcați ireproșabil, bine grijiți, stăpâni pe 5-6 limbi și pregătiți în cele bisericesti cu studii superioare. Alții sunt chemați a se pronunța asupra prestațiunilor profesionale și teologice ale dignitarilor greci. Parada glacială a catolicilor pentru mine a fost fără suflet, credința

mea e de altă origină și este țesută din convingerea, tradiția și obiceiurile neamului nostru, născut creștin și aproape de. aceia, ce-l înconjură.

Eu am făcut aici deosebire între ortodoxism și greci nizuindu-mă a nu mă lăsa influențat de slăbiciunile, pe cari le-am observat la acești calugări, cari, mi-se pare, îndemnați de împrejurări străine și nu din vocație au îmbrăcat rassa monahală. Mă explic. În ziua când așteptam momentul învagonării pentru a ne reîntoarce în țară, un moșneag către 70 ani se interesa, în limba română, oare sunt între pelerini și bănațeni. Ne-am găsit. Ne povesti că de meserie este ciasornicar, încă în tinerețe a trecut în România de ieri, anii uceniciei de gar i-a făcut la mănăstirea Tismana și Cozia, de vre-o 4 decenii este în Ierusalim. Increderea sa este a griji de ciasornicele din ținea turnurilor, fără a avea o altă însărire deosebită. L'am văzut îmbrăcat bine, barbă grijită, vorbea cumsecade, ne spunea a cuprins dorul de Bănat. Nu vroia să ne iesească, că din care parte-i. În sfârșit aflăm că din Jupalnic și se chiamă Scobariu. Zicea să mai vină odată în țară înainte de rte, că atunci când a plecat a lăsat acas în încă 4 frați, dar nu are despre dânșii nici formație, că n'a mai corespondat cu ei. e greșit, dar atunci eu mi-am zis, că de seamă îi împovărează ceva conștiința. Prin logie așa mă cuget și la grecii de acolo.

O întâmplare cu grecii. Mereu ofereau lucrări, dar calitate inferioară și cu preț domn. Urmarea a fost că a ne scăpa de apucăși a fi ferți de asemenea deranjuri, am părăsit din o prăvălie luminițe cum am aflat otrivit și le-am așezat, cum internul mi-a t, iar pe cari le destinasem a le aduce, le-am aprins și sfințit la locul unde dozeam, achitându-ne și de onorarul aferent. Cumpărăm dela locul autorizat în biserică: smirnă, tămâie, unt de lemn. Păstrăm din ele și acu.

Catedrala grecească, după tradiție, se crede a fi zidită pe locul unde a fost grădina lui Iosif din Arimateia, de către cruciați, în vecacul 12. De când este în posesia grecilor, este împodobită mai mult cu lucruri scumpe, decât cu gust. Aranjamentul este al bisericii noastre, lângă strana dreaptă tronul patriarhului din Ierusalem, iar lângă cea din stânga, al celui din Antiohia. În mijlocul naosului într'o vază de forma unui potir de metal un glob, centrul căruia este chiar la încrucișarea meridianului cu aequatorul

și se zice a fi aici mijlocul lumii. Într'o cavernă întunecată este o peatră, în care se crede că s'ar fi scobit urmele picioarelor Mântuitorului în timpul, cât se pregătea crucea pentru răstignire.

Era ziua sfintei Cruci. Nu știam ce să admir, parada, mulțimea norodului, ori evlavie și manifestația de supusă credință a celor adunați, că în fiecare an sărbătorile închinat evenimentelor petrecute între zidurile acestei sfinte biserici, se reconstituiesc în aceeaș atmosferă de sfințenie și pietate. Din crucea Domnului, se păstrează la patriarhie, numai o bucățică de 1 cm², cuprinsă într'o cruce de argint, partea mare în decursul vremurilor, s'a fărâmițat așa și s'a distribuit în cele 4 unghiuri ale lumii. Și câte bucățele nu se îmbiu pe piață, din pretinsa cruce originală. Pentru mine, 2 evenimente rămân de neuitat, al căror martor am fost aici. Primul că mi-s'a hărăzit a vedea crucea în formă de toiag în care se păstrează bucățica din sf. cruce a răstignirii și al doilea, că alături de patriarhul Ierusalimului mi-s'a dat a vedea celebrând pe capul bisericii românești dedincoace de Carpați, înconjurat de preoții de Dumnezeu cuvântători din Ardeal și Bănat, însoțindu-i cu rugăciunile lor mirenii de aceeași credință, cece accentuez, că împreună călătorii de altă confesiune, cari numai au speculat beneficiile acordate la călătorie, își căutau de treburile lor, și în altă parte. Unii la zidul plângerii. Era o privesc ca'n poveste cu sumedenia prelaților indigeni ai sfintei noastre biserici. Ochii erau împodobiți cu mărgăritarele de lacrimi ale bucuriei, aureola mândriei națională ne împodobește fețele, ascultând cum părintele Mitropolit a cetit sf. evanghelie românește, iar după aceasta rostind Sanctitatea Sa părintele patriarh Damianos, o ectenie în românește, pentru țara noastră, neamul românesc și casa domnitoare, cu sponsorii executate de corul pelerinilor, ca în oricare bisericuță de acas.

Erau momente de mulțumire sufletească. Par'că pe cerul senin întrezăream conturile semnului sfintei cruci, în această mare zi. Invinsesem!...

Și datu-mi-s'a ca apoi chiar în ziua sf. Cruci, să îndur dureri nemeritate, pe cari le-am suportat cu împăcare creștinească „că va judeca Domnul pe poporul său și spre slugile sale se va milui”. Eu cred în dreptatea eternă! Și nu m'am înșelat... Omul vede dumnezeirea numai în măsura, în care o poate cuprinde. Și la aceasta se necesită creștere, convingere, încredere, căroa apoi cu vremea le servește argumente viața cu experiențele ei și care nu minte nici odată.

(Urmează)

Implinind „Foia Diecezană“ în anul 1935 cincizeci ani de existență, numărul prim din acest an va apare mai bogat și în cadre festive.

ȘTIRI

Hirotonire. Înainte de sfințele sărbători Prea Sfințitul Episcop a binevoit a hirotoni întru preot pe candidatul *Gheorghe Simu* ales capelan la *Petrilova*.

Distincție. Prin înaltul Decret Regal Nr. 3315 din 8 Decembrie 1934 s'a acordat ordinul „Meritul Cultural“ pentru îndelungata-i activitate pe teren cultural d-lui Dr. *Cornel Corneanu*. Ne bucurăm sincer de această înaltă apreciere a unui fruntaș bănațan, binemeritat pe teren cultural, și care adaugă un titlu de mândrie mai mult pentru fiii acestui pământ. Felicitări!

Un an dela moartea lui I. G. Duca. Eri s'a împlinit un an dela moartea lui I. G. Duca. În biserica noastră catedrală, în prezența P. S. Episcop, s'a făcut rugăciune pentru odihna sufletului marelui dispărut.

Consistor plenar. Vineri în 28 I. c. s'a ținut o ședință a secțiilor unite (plenară) în care s'au dezbătut o seamă de importante chestiuni de ordin administrativ.

Parastasul de 6 luni dela adormirea în Domnul a preotesei *Cornelia Corneanu* din Apadia s'a săvârșit Joi, a treia zi, a Nașterii Domnului, în biserica noastră de acolo. Au slujit preoții *Teodor Munteanu* din *Delinești*, *Adrian Cioloca* din *Ohaba* și *Ioan Ivan* din *Valeadeni*. Au asistat membrii familiei și un mare număr de credincioși din Apadia și din comunele învecinate, cari au ținut să-și manifeste din nou durerea pentru pierderea acestei distinse matroane a *Văii-Pogănicului*. Dumnezeu să-i harăzească odihnă vecinică pentru viața și faptele ei, săvârșite în dreapta credință!

Reducere pe C. F. R. Pentru înlesnirea circulației de sărbători s'a acordat reducere de 50% pe toate liniile C. F. R. Favorul tarifului redus este în vigoare până la 6 Ianuarie 1935.

Convocare.

Soc. română de cântări și muzică din Caransebeș convoacă prin aceasta pe membrii săi la

Adunarea generală

ce se va ține **Duminică în 13 Ianuarie 1935.**

Comitetul.

Notă Oficială.

Nr. 6737 Sc. 1934.

Ministerul Instrucției și Cultelor Direcția Cultelor ne-a trimis circulara luată la intervenția Comitetului Central pentru organizarea difuzării și vânzării timbrelor benevole anti-tuberculos și anti-canceros.

Aceste timbre sunt aprobate de Ministerul Finanțelor, circulă în comerț și au caracter benevol. Din venitele ce se realizează vânzarea acestor timbre se contribuie în efectiv la combaterea sistematică a acurite boale.

Indemnăm On. Preoțime să sprijine acțiune stăruind și printre credincioși la *Caransebeș* în 19 Decembrie 1934.

Episcopul dia.
† **Vasil**

Declarație.

Subsemnatul preot *Iosif Caragea Mărcina*, regret cu cea mai adâncă părere jignirea nesocotită, ce am cauzat-o în de 18 Septembrie a. c. Prea Sfinției Părintelui Episcop diecezan *Vasile*.

Totodată sunt mulțumitor bunului Dumnezeu, că Prea Sfințitul meu episcop și stă mi-a oferit prilejul dorit de a putea face cerșă de iertare.

Caransebeș în 22 Decembrie 1934.

Preot *Iosif Caragea*

Librăria
Pavel Suru

BUCUREȘTI
C. Victoriei
108

Aduce și pe această cale la cunoștința Prea Cucernicilor Preoț și Onoratei sale clientele, că în dorința de a fi de folos Bisericii și în altă direcție de cât a răspândirii cărților cu cuprins religios, și-a reorganizat secția cu **odăjdii și obiecte bisericesti** înființând și un atelier pentru fabricarea acestor obiecte sub conducerea d-lui **Lazăr Albu**, fost coproprietar al firmei **Unirea**, în care atelier se vor fabrica cu prețuri foarte convenabile candelă, **cădelnițe**, cruci, sfeșnice, îmbrăcămînți de **Evangelii** etc. executate după cele mai artistice modele din vechia noastră artă bisericască.

Aducem la cunoștința Onor. cetitori, că

Calendarul Românilui

pe anul comun **1935** anul al XLVII-lea

a apărut și se află de vânzare la Librăria noastră Diecezană cu prețul de 16 Lei.

„CALENDARUL ROMÂNULUI“ este cel mai vechi și mai bine redactat calendar din părțile bănățene care și de astădată

apare cu un bogat material literar, șematismul diecezei noastre, consemnarea târgurilor din Bănat și Transilvania.

Tipografia și Librăria Diecezană, Caransebeș.

Tipografia și Librăria Diecezană

Caransebeș

Execută tot soiul de lucrări tipografice în cel mai scurt timp pe lângă prețuri convenabile. Are un mare depozit de hârtie.

Este bogat înzestrată și bine-asortată cu tot felul de cărți școlare, literare și științifice, requisite școlare și de birou.

Legătorie proprie.

